

Sygn. akt II K 574/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wachlaczenko

Protokolant st. sekretarz sądowy Lidia Śnieg

po rozpoznaniu dnia 20.01.2017r., 31.03.2017r., 9.05.2017r., 7.06.2017r., 27.06.2017r.

sprawy **K. J.**, s. R. i D. zd. P., ur. (...) w K.,

oskarżanego o to, że:

w dniu 06 sierpnia 2016r. w K. przebywając w mieszkaniu pokrzywdzonego zabrał w celu przywłaszczenia dowód osobisty o nr i serii (...), czym działał na szkodę M. J. (1),

tj. o czyn z art. 275§1 k.k.

1. oskarżonego **K. J.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu,
2. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. K. kwotę (...) (jednego tysiąca ośmiuset siedemdziesięciu dwóch) złotych wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. J. z urzędu,
3. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że w dniu 6 sierpnia 2016 r. w K., przebywając w mieszkaniu pokrzywdzonego zabrał w celu przywłaszczenia dowód osobisty o numerze i serii (...), czym działał na szkodę M. J. (1), tj. o czyn z art. 275 § 1 Kodeksu karnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wieczorem, w dniu 6 sierpnia 2016 roku, oskarżony K. J. przebywał wraz z kolegami M. J. (2) i M. L. w miejscu zamieszkania M. J. (2). K. J. po wejściu do pokoju wyciągnął posiadane przy sobie dokumenty i odłożył na bok. Na kredensie znajdującym się w pokoju leżał pozostawiony przez M. J. (1), brata M., dowód osobisty. M. J. (2) był poszukiwany przez Policję w celu doprowadzenia do (...) Ośrodka (...) w W..

Dowody: zeznania świadka M. L. k. 91, 115, zeznania świadka M. J. (3) k. 79-80, wyjaśnienia K. J. k. 50, zeznania świadka M. J. (1) k. 50, 17, zeznania świadka M. J. (2) k. 124.

W pewnym momencie zebrani zorientowali się, że pod domem znajdują się funkcjonariusze Policji. Wówczas M. J. (2) wybiegł z domu tylnymi drzwiami i zaczął uciekać, a funkcjonariusze podjęli za nim pościg. Wtedy do wyjścia zaczęli się także w pośpiechu zbierać w oskarżony K. J. i M. L., powstało zamieszanie. Oskarżony K. J. omyłkowo zabrał ze sobą dowód osobisty M. J. (1). Następnie K. J. i M. L. wyszli przed dom

Dowody: notatka k. 2-3, zeznania świadka M. J. (3) k. 79-80, zeznania świadka M. P. k. 13-14, zeznania świadka M. J. (1) k. 17, kopia notatnika służbowego k. 59-62, zeznania świadka M. R. k. 72-73, zeznania świadka S. W. k. 76-77, zeznania świadka M. J. (2) k. 124.

Później, tego samego dnia, K. J. i M. L. zostali zatrzymani w związku z podejrzeniem przywłaszczenia torebki należącej do policjantki. Wówczas ujawniono przy oskarżonym dowód osobisty M. J. (1). Dowód osobisty został przekazany babci, M. J. (3).

Dowód: protokół przeszukania k. 7-9, protokół zatrzymania k. 5, 63-64, protokół badania trzeźwości k. 6, oświadczenie k. 29, zeznania świadka M. L. k. 91, 115.

Oskarżony K. J. (ur. (...)) w chwili zarzucanego czynu miał 17 lat. Do uzyskania pełnoletniości był uczniem Technikum Budowlanego. Przed zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony wchodził już w konflikty z prawem. Przeciwko oskarżonemu było prowadzone postępowanie w sprawach nieletnich za czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony jako dziecko sprawiał znaczne trudności wychowawcze.

Dowód: wyjaśnienia k. 50, informacja z K. k. 26-25, akta Sądu Rodzinnego sygn. III Nkd 43/16: wywiad środowiskowy k. 40, sprawozdania z nadzoru k. 64-94.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i wyjaśnił, że gdy w dniu 6 sierpnia 2016 r. przyjechała Policja, zebrani w domu postanowili się „zwinąć”. Dowody osobiste oskarżonego i M. J. (1) leżały w pokoju luzem, na wierzchu. Oskarżony pomylił się i przez pomyłkę wziął dowód osobisty M. J. (1).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim oskarżony wyjaśnił, że dowód osobisty M. J. (1) zabrał w wyniku nieuwagi. Za prawdziwością twierdzeń oskarżonego przemawiają przede wszystkim zeznania świadków, które uwzględnione razem tworzą spójny i logiczny obraz wydarzenia z dnia 6 sierpnia 2016 roku. Świadek M. L. zeznał, że po przybyciu funkcjonariuszy powstało zamieszanie. Ponadto ww. świadek, a także świadek M. J. (2) zeznali, że M. J. (1) miał w zwyczaju kłaść swój dowód osobisty na wierzchu, w miejscu ogólnie dostępnym; nie nosił go stale przy sobie z obawy, że go zgubi. Ponadto zasady doświadczenia życiowego wskazują, że opuszczając jakieś miejsce w zamieszaniu, będąc zaaferowanym jakimś niecodziennym wydarzeniem (w tej sprawie – pościgiem Policji) jest możliwe, aby omyłkowo zabrać cudzą rzecz. W szczególności odnosi się to do niewielkiego dokumentu, z drobnym nadrukiem, jakim jest dowód osobisty. Taki dokument na pierwszy rzut oka nie różni się szczególnie od tego typu innych dokumentów.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków w zakresie, w jakim są zgodne z przedstawionym powyżej stanem faktycznym, gdyż są spójne i korelują wzajemnie ze sobą. Sąd uznał także za wiarygodne dowody z dokumentów, których wiarygodności nie zakwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł powodu, aby uczynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Przestępstwo z art. 275 § 1 kk popełnia ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie lub go przywłaszcza. Oskarżony K. J. stanął pod zarzutem kradzieży dowodu osobistego, tj. dokumentu tożsamości M. J. (1). W odniesieniu do znamienia kradzieży konieczne jest odwołanie się do czynu zabronionego opisanego w art. 278 § 1 kk, w którym kradzież zdefiniowano jako zabór w celu przywłaszczenia. W związku z tym, realizacja znamion przestępstwa z art. 275 § 1 kk, które ma polegać na kradzieży dokumentu, wymaga, aby sprawca działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym (tak samo: Kodeks karny. Komentarz do art. 175 kk [red.] A. Grześkowiak, wyd. 4, Warszawa 2017, Legalis, Nb 8). Oznacza to, że sprawca takiego przestępstwa musi działać w określonym celu, tzn. jego zachowanie jest ukierunkowane na określony efekt, którym w tym wypadku jest przywłaszczenie rzeczy.

Stan faktyczny ustalony przez Sąd prowadzi do wniosku, że o ile faktycznie oskarżony zabrał dowód osobisty M. J. (1), tj. wypełnił znamię przedmiotowe przestępstwa, o tyle nie zrealizował znamion strony podmiotowej. Okoliczności

sprawy nie pozwalają przyjąć, aby oskarżony działał w celu przywłaszczenia, a tym samym oskarżony nie działał w warunkach zamiaru bezpośredniego kierunkowego. Jak już wskazano powyżej, zabranie dowodu osobistego M. J. (1) przez oskarżonego nastąpiło odruchowo, było wynikiem pomyłki wynikającej z nieuwagi i zdekoncentrowania, gdyż oskarżony w wyjaśnieniach wskazał, że nie pamięta nawet momentu zabrania jakiegokolwiek dowodu osobistego, a posiadanie cudzego dowodu zauważył dopiero w momencie zatrzymania. Za wersją zdarzenia przedstawioną przez oskarżonego przemawia również fakt, iż w momencie zatrzymania nie posłużył się on zabranym dowodem osobistym, swoje dane osobowe podał prawidłowo, zostały one przez funkcjonariuszy Policji ustalone na podstawie ustnego oświadczenia oskarżonego. Świadkowie zeznali, że M. J. (1) często pozostawiał swój dowód osobisty na wierzchu, co wskazuje, że jest jak najbardziej możliwe, że oskarżony po prostu pomylił swój dowód osobisty z dokumentem M. J. (1). Z resztą nie wykazano, aby oskarżony miał jakikolwiek interes w tym, aby posłużyć się cudzym dowodem, co mogłoby skłonić oskarżonego do przywłaszczenia dokumentu. W dniu 6 sierpnia 2016 roku oskarżony nie był poszukiwany. Oskarżony nie uciekał przed funkcjonariuszami Policji, gdyż nie miał ku temu powodu. Oskarżony w momencie zatrzymania podał swoje prawdziwe dane (por. protokół zatrzymania, k. 5 – dane oskarżonego ustalono na podstawie ustnego oświadczenia). Wszystkie te okoliczności przemawiają za twierdzeniem, że oskarżony nie miał zamiaru zaboru cudzego dowodu osobistego.

W konsekwencji stwierdzić należy, że swoim zachowaniem oskarżony nie zrealizował znamion przestępstwa z art. 275 § 1 kk, zatem został przez Sąd uniewinniony.

Stosownie do art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, przyznano wynagrodzenie adwokatowi W. K. za pomoc prawną udzieloną z urzędu. Wysokość wynagrodzenia ustalono na podstawie § 4 ust. 1-3, § 17 ust. 2 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Zgodnie z art. 627 kpk a contrario, konsekwencją uniewinnienia oskarżonego jest obciążenie kosztami procesu Skarbu Państwa.